

PROLOGAS

Luka

Dar tais laikais, kai žmonės manė, kad žemė plokščia ir saulė sukasi aplink ją, kai viskas buvo tikra, nesuvaidinta, išgyventa realiu laiku ir realioje vietoje, visus vedė į gimtas noras keliauti. Nesvarbu kur, kaip ir kiek nuovargio ar džiaugsmo suteiks vis nauja išvyka, tačiau kiekviena kelionė atnešdavo naujų vėjų ir atradimų, kurie kartais pradžiugindavo, o kartais nuvildavo. Žinoma, visos kelionės turi pradžia, turi ir pabaigą, kuri ateina taip netikėtai ir nelauktai, kaip sniegas pavasarį. Pradžioje dažniausiai nežinome, ką pamatysime, ką sutiksime ar kaip tos kelionės pakeis mūsų likimus. Visos kelionės palieka spaudą atmintyje ir širdyje, o praleistas laikas neįkainojamas jokiais pasaulio turtais, todėl kiekvieną brangią akimirką stengiamsi išsaugoti atmintyje. Žvelgiau pro lėktuvo langą ir grožėjausi vaizdu: balti pūkiniai debesys tarsi kalnai dengė viską, kas po mumis. Atrodo, galėtum žengti jų paklote ir keliauti tolyn, ten, kur ryški ryto saulė apšviečia beribį horizontą, kur nėra rūpesčių, melo, skausmo, vienatvės ir ilgesio, tik žydras horizontas ir debesys kiek tik akys mato. Švintantis vienišas rytas priminė, ką vakar vakare palikau toli Amerikoje. Buvo be galo sunku meluoti Aidenui, kad viskas tarp mūsų baigta, kad pasakiau viską, ką norėjau, bet dar sunkiau suvokti, kad šioje situacijoje meluoju tik pati sau. Jo skausmo kupinas žvilgsnis, prašantis, maldaujantis atleidimo ir nesuprantantis, kodėl negaliu to padaryti, įstrigo mano atminties giliausioje kertelėje. Vos užsimerkusi regiu tas tamsias kaip anglis akis, tą žvilgsnį ir net kaskart suvirpu supratusi, kad tai tikriausiai paskutinis kartas, kai turėjau progą įsiminti jo veido bruožus, kurie man anuomet buvo egzistencijos centras. Tas kerintis trumpas laikas, kurį praleidome kartu savaitgalį, man buvo pats brangiausias turtas, kokį tik gali įgyti mirtingas žmogus.

Laikas... Laikas gali būti nepakeliamas, gali gydyti, gali padėti nurimti, tačiau niekada nepadės užmiršti. Sako, laikas gydo žaizdas, laikas visagalis. Taip, laikas gydo išorines žaizdas, tačiau vidinės žaizdos tik surandėja ir tyliai laukia momento, kada vėl pradės tvinkseti ir pulsuoti, taip primindamos, kad jos niekur nedingo. Mano širdis jau milijoną kartų buvo suskilusi į šipulius, vėl sulipdyta, vėl sudužusi, vėl sugydyta ir vėl, ir vėl taip iš naujo. Laikas mano širdies nepagydė, tik kaip kokį seną baldą restauravo, įtrūkimus aptepė dekupažui skirtu auksiniu dažu ir laku, tačiau ir tai nepadėjo jaustis geriau. Kelionės metu sutikus Aideną vėl buvo atverta asmeninė Pandoros skrynia... Visos širdies žaizdos atsivėrė nauju skausmu ir kančia, tik šį kartą kančia buvo kilusi ne iš pykčio, netekties skausmo, o iš suvokimo, kokia esu vieniša ir kaip man jo trūksta. Kiekvienas įkvėptas oro gurkšnis toli nuo jo kėlė agoniją, kiekvienas senas prisiminimas apie ankstesnį gyvenimą su juo kėlė kančią ir norą verkti, net

ne verkti, o staugti kaip vienišam vilkui alksnyne. Buvau melagė... Tiek metų melavau sau, kad viskas, kad nekenčiu Aiden, nemyliu jo, nenoriu jo daugiau matyti, tačiau, pasirodo, labai klydau – meilė niekur nedingo, tik tyliai laukė pasislėpusi kamputyje. Laukė tinkamo laiko sugrįžti ir sudrebinti mano taip apverktiną gyvenimą. Taigi laiko sąvoka gali būti apgaulinga – laikas nevisagalis, visagalė yra meilė.

Meilė... Meilė nuo seniausių laikų visų aukštinama, aprašoma, apdainuojama. Be meilės nė vienas gyvas žmogus neištvertų nė dienos, nė valandos, nė minutės, nė sekundės, nė akimirkos. Meilė valdo mus, mūsų kūnus ir jausmus. Vieni myli žmones, kiti turtus. Vieni besąlygiškai myli vaikus, kiti gyvūnus, o dar kiti – tik save, ir visos meilės formos, valdančios mus, kuo nors ypatingos. Mano meilė Aidenui beribė, tokia beribė kaip vandenynai, kaip šis platus horizontas su visais pūkiniais debesimis, tačiau mūsų meilė pražūtinga, negalima, uždrausta. Nemokėjome mylėti lėtai, atsargiai, paprastai ir atsiduodami. Mūsų meilė visuomet buvo karšta, aistringa, geidulinga, bet kaip degtukas. Akimirką dega, o kitą jau svyla, ir tu svyli kartu su ja. Mes abu nežinojome, net neįtarėme, kad ši meilė mus pražudys. Meilė... Tokia beprotiška meilė įvyniojo mane į prabangų blizgantį popierių, papuošė kaspinu, o vėliau suglamžė, prarijo ir išspjovė. Ir šiuo momentu atsirado laikas, kuris turėjo užgydyti mane sunaikinusios meilės žaizdas, tačiau viskas ne taip paprasta, tiesa? Ir tai ne koks romanas, kurį parašė rašytojas, susapnavęs lemtingą sapną ar suradęs savo mūžą. Tai ne garbaus Šekspyro ar dramatiškojo Levo Tolstojaus ranka rašyti žodžiai, tai mano likimo puslapiai, išmarginti ašarų ir kraujo. Tai mano gyvenimas, mano istorija ir mano kelionė, tokia ilga ir paini, kad aš pati joje susipainiojau. Prireikė šitiek laiko, kad suprasčiau, kur keliaujanti, ir pagaliau po šio savaitgalio vėl radau namus, tik nežinau, kaip atgal į juos sugrįžti.

Mano meile... Atleisk man... Prašau... Tačiau šie žodžiai liko garsiai nepasakyti. O gal vertėjo pasakyti? Ne... Jau per vėlu, viskam per vėlu. Lieku viena su savo meile tau – Aidenai Blekai.